

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Thanatos

Citation: Michaëlis, Sophus: "Thanatos", i Michaëlis, Sophus: *Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen*, Gyldendal, 1893, s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_03-shoot-workid67683/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen

Thanatos.

(Til et græsk Marmorhoved i Glyptoteket.)

Thanatos —
jeg har mødt dig engang
i en Olieskov.
Maanlyst kastedes
bort fra alle Blade
og sitred og sank
som Orme af Ild
i det knæhøje Græs.
Og du stod foran mig
i nøgne Lemmers sølvhvide Pragt
og Brystets fine Kurver
skælved som flygtende Blink
af det blege Lys.
Du stirred paa mig
med dit Smil af Smerte,
og af dit pupilløse Øje
strømmed der Dugg.

Michaëlis: Solblomster.

I Haanden holdt du
Granataplets røde Frugt,
der kasted Lysot
som en Regn af Rubiner
ned for din Fod.
Du stirred paa mig
med dit Smil af Smerte
og strakte Haanden mod mig.
Og imod mig slog
et Vift,
en Duft
af de evige Skove:
Da følte jeg Sult efter Søvn.

Men Livet skreg
i mit Hjerte om Naade —
jeg bøjede mit Hoved
bort fra din Haand.

Da smiled du
med dit Smil af Smerte;
du løftede din Læbe
i haanende Højhed,
og bort du skred
i nøgne Lemmers sølvhvide Pragt
og knækkede af Skoven

de skyggeløse Grene,
der kasted Lysset
som en Rogn af Opaler
langt for din Fod.

Thanatos, du Skønne —
din Pande kender ej Rynke,
din Mund ikke Frygt.
Dit Øje er indlagt
med de Vises Sten.
Luften støtter din Fod,
og du gaar til de yderste Grænser.

Og Alt, hvad Menneskesnille
og Mandemod
har gransket og stridt sig til,
— du kender det alt fra Evighed af.
Og Alt, hvortil vi skal stige
i Fremgangsjubel og Forskertriumpf,
— du bærer det bag
din elfenbenshvide Pande.
I Øjets Mørke
er Løsningen lagt
paa Alt, hvad Menneskemund kan
spørge;
men Ingen kan se i dit Mørke.

7*

Du ler, naar ved Nat
vi tæller de talløse Stjerner.
Du ler, naar ved Nat
vi avler de dødsdømte Læv.
Du ler, naar ved Dag
vi beder i fugtige Krypter.
Du ler, naar vort Hjerte klirrer
som den sprungne Fjer i et Ur.
Du ler for den Rædsel,
der raaber paa dig.
Du ler over alle
vore stumpe Sanser;
thi vi mærker jo ej,
at dit Hoved dufter
af Paradisblomster,
at Evighedsdrømme
pustes fra din Mund.
Vi ser kun dit Smil af Smerte
og ikke den Skønhedsmæthed,
der runder din Kind,
og ikke den Kundskabsforagt,
der kruser din Læbe
i haanende Højhed.

Men naar jeg engang
er træt af min Ungdoms Trods

og led ved min Manddoms Lykke
og klog over Menneskeklager
og ked af vor kolde Gengangerverden,
— da gæster jeg dig
i din Olieskov.

Da stræk imod mig
Granatæblets glødende Frugt,
saa der mod mig slaar
en søvende Lugt,
et Pust af de evige Skove,
— da giv mig din Fred til at sove.
Da fatter jeg Tomhedens Skønhed
og Intetheds bundløse Rigdom,
— dit Smil af Smerte
har smittet min Mund,
og jeg ler til dig
med Evighedens haanende Latter.

25. Avg. 1893.